

Sygn. akt XV C 400/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku XV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Ewa Tamowicz

Protokolant : st. sekr. sądowy Agnieszka Lubańska

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2016 r. w Gdańsku

sprawy z powództwa (...) Banku (...) S. A w W.

przeciwko M. M.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. w W. w pozwie, w postępowaniu nakazowym, skierowanym przeciwko M. M. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 399 830,83 zł. wraz z odsetkami wskazanymi w powie, kosztami w kwocie 67 zł. oraz kosztami postępowania według norm przepisanych, opłatą skarbową od pełnomocnictwa 17 zł. i kosztami poświadczenia pełnomocnictw w kwocie łącznej 3,69 zł.

Na wypadek wniesienia przez pozwanego zarzutów powód wniósł o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy.

W uzasadnieniu powód wywiódł, że w dniu 29 października 2013 r. zawarł z pozwanym umowę kredytu obrotowego (...) postawionego do dyspozycji jako kredyt w rachunku bieżącym (...). W dniu 15 grudnia 2015 r. powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty, które nie zostało podjęte w terminie i zwrócono je nadawcy w dniu 7 stycznia 2016 r. Pozwany nie spłacił zobowiązania w związku, z czym powstało zadłużenie w wysokości dochodzonej pozvem. Zadłużenie pozwanego zostało stwierdzone dokumentem urzędowym w postaci wyciągu z ksiąg powodowego Banku nr (...)z dnia 19 stycznia 2016 r.

Dalej powód wywiódł, że na kwotę dochodzoną pozvem składają się kwoty:

- 399 830,83 zł. z tytułu kapitału;
- 95 687,50 zł. z tytułu odsetek za okres od dnia 20 lutego 2014 r. do dnia 18 stycznia 2016 r.;
- 67 zł. tytułem kosztów.

Pozwany mimo otrzymania wezwania do zapłaty nie dokonał spłaty zadłużenia.

Pozew (k. 2-2v) został wniesiony do Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku.

Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2016 r. Sąd ten uznał się niewłaściwym do rozpoznania sprawy i przekazał ją do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku według właściwości (k. 15).

Zarządzeniem z dnia 11 maja 2016 r. (k. 22) Sąd Okręgowy w Gdańsku stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty zarówno w postępowaniu nakazowym jak i upominawczym i zarządził rozpoznanie sprawy w postępowaniu zwyczajnym.

Odpis pozwu przesłany pozwanemu na adres wskazany w pozwie, potwierdzony w systemie Pesel, nie został przez niego odebrany (k. 35). Nieodebraną korespondencję pozostawiono w aktach ze skutkiem doręczenia (rozprawa dnia 11 sierpnia 2016 r. czas 00:01:09)

Pozwany nie stawił się na rozprawę i nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 19 stycznia 2016 r. powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych nr (...), w którym stwierdził, że pozwany z tytułu umowy nr (...) o kredyt obrotowy (...) postawiony do dyspozycji jako kredyt w rachunku bieżącym (...) z dnia 29 października 2013 r., zmienionej aneksem nr (...) z dnia 16 kwietnia 2014 r., jest zadłużony na kwoty:

- 399 830,83 zł. z tytułu kapitału;

- 95 687,50 zł. z tytułu odsetek za okres od dnia 20 lutego 2014 r. do dnia 18 stycznia 2016 r.;

- 67 zł. tytułem kosztów.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych Banku k. 10 akt.

Wezwaniem do zapłaty z dnia 15 grudnia 2015 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwot: 399 830,83 zł. z tytułu kapitału; 91 853,50 zł. z tytułu odsetek i 67 zł. tytułem kosztów. Termin zapłaty określono na 14 dni od doręczenia wezwania.

Wezwanie do zapłaty zostało wystawione w związku z wypowiedzeniem warunków spłaty umowy kredytu nr (...).

Korespondencję przesłaną na adres pozwanego awizowano w dniu 21 grudnia 2015 r. i w dniu 7 stycznia 2016 r. zwrócono nadawcy jako nieodebraną.

Dowód: wezwanie do zapłaty k. 11, koperta k. 12 akt.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów prywatnych złożonych do akt przez powoda jako załączniki do pozwu. Dowód z tych dokumentów przeprowadzono na rozprawie dnia 11 sierpnia 2016 r.

Roszczenie powoda jest niezasadne, albowiem nie zostało udowodnione.

Powód swoje roszczenie wywodził z umowy nr (...) o kredyt obrotowy (...) postawiony do dyspozycji jako kredyt w rachunku bieżącym (...) z dnia 29 października 2013 r., zmienionej aneksem nr (...) z dnia 16 kwietnia 2014 r. Na poparcie swojego roszczenia złożył jedynie do akt wyciąg z ksiąg rachunkowych Banku z dnia 19 stycznia 2016 r. oraz wezwanie do zapłaty z dnia 15 grudnia 2015 r. sporządzone w związku z wypowiedzeniem warunków spłaty udzielonego kredytu. W wyciągu z ksiąg rachunkowych Banku i w wezwaniu do zapłaty wskazano te same kwoty niespłaconego kapitału oraz kosztów, ale też różne kwoty odsetek skapitalizowanych przez powoda za różne zresztą okresy. Nie wskazano ani daty wypowiedzenia warunków spłaty, ani daty wymagalności roszczenia powoda ani sposobu obliczenia kwot tam wskazanych.

Zgodnie z przepisem art. 5 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, do czynności bankowych zalicza się także udzielanie kredytów.

Zgodnie z przepisem art. 471 kc, dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odpowiedzialność wynikająca z art. 471 kc oparta jest na zasadzie domniemania winy. Zatem wierzyciela obciąża obowiązek udowodnienia istnienia ważnego zobowiązania, szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania oraz związku przyczynowego pomiędzy szkodą a niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania. Natomiast dłużnik, w celu zwolnienia się od odpowiedzialności, powinien wykazać, że szkoda wynikła z okoliczności przez niego niezawinionych. Wobec takiej konstrukcji odpowiedzialności na zasadzie art. 471 kc i zgodnie z normą wynikającą z art. 6 kc stanowiącego, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, powód w tej sprawie obowiązany był do udowodnienia wszystkich wskazanych wyżej przesłanek odpowiedzialności pozwanego, przy czym nie udowodnienie jednej z nich skutkuje brakiem możliwości uwzględnienia roszczenia w całości lub w części.

Zdaniem Sądu, powód nie udowodnił zarówno zasady jak i wysokości dochodzonego roszczenia. Złożone przez powoda do akt sprawy dokumenty nie pozwalają na uznanie roszczenia powoda za udowodnione.

Zgodnie z przepisem art. 95 ust. 1 ustawy Prawo Bankowe, księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Jednakże zgodnie z przepisem art. 95 ust. 1a tej ustawy, obowiązującym od dnia 20 lipca 2013 r., a więc jeszcze przed wystawieniem przez powoda wyciągu z dnia 19 stycznia 2016 r., moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Z przywołanego przepisu wynika więc, że wyciągi z ksiąg rachunkowych banku sporządzone w prawidłowej formie nie mają mocy dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym – moc ta przepisem szczególnym w tym postępowaniu została uchylona.

Zgodnie z przepisem art. 244 kpc, dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (par. 1). Przepis par. 1 stosuje się odpowiednio do dokumentów urzędowych sporządzonych przez organizacje zawodowe, samorządowe, spółdzielcze i inne organizacje społeczne w zakresie zleconych im przez ustawę spraw z dziedziny administracji publicznej (par. 2).

Z przywołanego przepisu par. 1 art. 244 kpc wynika, że dokument urzędowy korzysta z domniemania prawdziwości tego, co zostało zapisane w jego treści. Istotą dokumentu urzędowego jest bowiem domniemanie jego zgodności z prawdą to znaczy, że zaświadcza on prawdziwy stan rzeczy. Z takiego domniemania nie korzysta dokument prywatny, gdyż zgodnie z normą wynikającą z art. 245 kpc, dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Przenosząc te rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić trzeba, że złożony do akt wyciąg z ksiąg rachunkowych powodowego Banku, nie będący w postępowaniu cywilnym dokumentem urzędowym, nie korzysta z domniemania prawdziwości tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone. Jako dokument prywatny stwierdza jedynie, że w księgach rachunkowych Banku, po stronie pozwanego zapisano zadłużenie o wysokości w nim wskazanej wynikające z zawartej umowy kredytu. Nie przesądza zatem istnienia i wysokości wierzytelności powoda wobec pozwanego dochodzonej w tej sprawie.

Dodatkowo wskazać należy, że w wezwaniu do zapłaty z dnia 15 grudnia 2015 r. powód odwoływał się do wypowiedzenia warunków spłaty kredytu. Do akt sprawy nie złożono jednak ani tego wypowiedzenia ani dowodu jego doręczenia pozwanemu. Nie wiadomo, kiedy i czy umowa została rozwiązana i jaka była na dzień rozwiązania umowy wysokość zadłużenia pozwanego. W wyciągu z ksiąg rachunkowych i w wezwaniu do zapłaty z dnia 15 grudnia 2015 r. wskazano kwoty skapitalizowanych odsetek, zresztą w różnej wysokości i za różne okresy. Z żadnego z dokumentów

złożonych do akt nie wynika jednak, jakie odsetki (ustawowe czy umowne, a jeżeli te ostatnie to jakie) powód mógł naliczać. Z obu złożonych dokumentów wynika, że odsetki powód zaczął naliczać od dnia 20 lutego 2014 r. ale z akt sprawy nie wynika, co to za data i dlaczego od tego dnia naliczono odsetki, które następnie zostały skapitalizowane. Do akt sprawy nie złożono umowy kredytowej, która pozwoliłaby na poczynienie w tym zakresie pewnych, aczkolwiek nie wszystkich ustaleń. Nie złożono także żadnego wyliczenia zawierającego wpłaty pozwanego z tytułu umowy zawartej z Bankiem, co pozwoliłoby na zweryfikowanie wysokości dochodzonego roszczenia w zakresie niespłaconego kapitału jak i skapitalizowanych odsetek.

W obu złożonych dokumentach, a także w pozwie, jako zadłużenie pozwanego, wykazywano kwotę 67 zł. określaną jako koszty. Z żadnego z dowodów zgromadzonych w aktach nie wynika jednak, jakie to koszty i na jakiej podstawie Bank domaga się ich zapłaty.

Wprawdzie pozwany, który nie wdał się w spór, nie podnosił zarzutów dotyczących istnienia i wysokości roszczenia powoda, ale powód zgodnie z art. 232 kpc nie przedstawił dowodów na potwierdzenie faktów, z których wywodził skutki prawne.

Mając na uwadze wyżej poczynione ustalenia i rozważania, a w szczególności to, że powód nie wykazał, czy i kiedy umowa uległa rozwiązaniu, jakie były warunki udzielenia kredytu, jaki był stan zadłużenia pozwanego na dzień rozwiązania umowy, powództwo zostało oddalone. O oddaleniu powództwa orzeczono na podstawie przepisów art. 471 kc stosowanego, a contrario oraz przepisów art. 6 kc, art. 95 ust. I i 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe.

O roszczeniu powoda orzeczono wyrokiem zaocznym po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w zakresie dowodów zaoferowanych przez powoda, albowiem pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew i nie wdał się w spór.

Zgodnie z przepisem art. 339 kpc, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny (par. 1). W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (par. 2). Jak wyżej wykazano twierdzenia powoda budziły zasadnicze wątpliwości i nie zostały wykazane żadnymi odpowiednimi do treści tych twierdzeń dowodami. Dlatego o oddaleniu powództwa orzeczono wyrokiem zaocznym.

{KONIEC}